

interesse til deres Bevarelse, saasom Musæer og Biblioteker.

Den af Kommissionen foreslaaede Straf er mildnet noget.

Til § 144. (U. L. om Forseelser § 11, jfr. Mot. Sp. 397—98).

Paragraffen, der hviler paa et lignende Princip som § 143, fastsætter Straf for *Undladelse af at yde de offentlige Myndigheder en vis Bistand* ved Opretholdelsen af Orden og Fred, jfr. med Hensyn til den allerede gældende Ordning navnlig Politilovene af 11. Februar 1863 § 13 og 4. Februar 1871 § 11 og indenfor et særligt Omraade Postlov Nr. 288 af 9. Maj 1919 § 13, jfr. § 24. Da de i disse Love anførte Forhold ikke dækkes af Reglen i § 144, og da der ikke findes at være Anledning til at indskrænke Særlovgivningens Bestemmelser paa dette Punkt, foreslaas de nævnte Lovbestemmelser ikke ophævede, jfr. § 310.

Til § 145. (U. § 136, jfr. Mot. Sp. 247).

Ligesom Borgerne ifølge § 143 i visse Tilfælde er pligtige til at være positivt virksomme for, at en Forbrydelse ikke bliver begaaet, saaledes findes det ogsaa rimeligt, at de, naar de er bekendt med Omstændigheder, der bestemt taler for, at en sigtet eller dømt er uskyldig, bør være positivt *virksomme for, at Straffen ikke kommer til Anvendelse*, alt forsaavidt de kan gøre dette uden at udsætte sig selv eller deres nærmeste for Fare for Liv, Helbred eller Velfærd.

Der findes ikke nogen tilsvarende Bestemmelse i den gældende Straffelov. Som allerede gentagne Gange tidligere bemærket, ligger der ikke i Anvendelsen af Udtrykket »Forbrydelse« nogen Begrænsning af Paragraffens Anvendelighed. Garantien imod for vidtgaaaende Brug af Bestemmelsen mener man maa ligge i Anklagemyndighedens Skøn over, om der er Anledning til Paatale.

16de Kapitel.

Forbrydelser i offentlig Tjeneste eller Hverv.

I Modsætning til Straffelovens Kapitel 13, der har til Overskrift »Om Forbrydelser i Embedsforhold« og saaledes kun omfatter Krænkelse af Pligter, der i Stillings Medfør paahviler Embeds- og Bestillingsmænd, finder Reglerne i nærværende Kapitel, forsaavidt ingen Begrænsning er fastsat i de enkelte Tilfælde, Anvendelse paa Pligt-

brud, begaaede af *enhver, der virker i offentlig Tjeneste eller Hverv*. Bestemmelserne kommer derfor til Anvendelse ikke blot paa Statens Tjenestemænd, men ogsaa paa Indehavere af kommunale Embeder eller Bestillinger samt paa Personer, der med særlig Hjemmel udøver en Virksomhed, der af Lovgivningen betragtes som offentlig (f. Eks. Sagførere, Lodser o. fl.). Endvidere finder Bestemmelserne Anvendelse paa Medlemmerne af Rigsdagen og af offentlige Raad, hvad enten disse har en mere almindelig omfattende Virksomhed, saasom kommunale Raad, eller de har et mere specielt Hverv at røgte, saasom f. Eks. Menighedsraad, Værgeraad, offentlige Kommissioner eller Nævvn. Om den paagældende beklæder sin Stilling ifølge Valg eller Udnævnelse er i denne Retning uden Betydning.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser bemærkes følgende:

Til § 146. (U. § 137, jfr. Mot. Sp. 249—51).

Bestemmelsen, der fastsætter Straf for *den passive Form for Bestikkelse*, træder i Stedet for Straffelovens §§ 117, 118 og 120. Ligesom i § 127 (den aktive Form for Bestikkelse) foreslaaet er Forholdet strafbart, hvad enten Formaalet (Grunden) er pligtstridig eller ikke-pligtstridig Handlemaade, dog at der for de sidstnævnte Tilfælde er Adgang til at nedsætte Straffen, jfr. nærmere angaaende Afgrænsningen overfor det ikke-strafbares Omraade Mot. Sp. 250—51.

I Straffeloven (§ 120) fastsættes der en særlig kvalificeret Straf for Dommere og Nævninger. Man har ligesom Kommissionen fundet det naturligere at give en fælles Regel, der omfatter alle, og med en tilstrækkelig vid Strafferamme, saaledes at der ved Straffens Fastsættelse i det enkelte Tilfælde vil kunne tages fornødent Hensyn bl. a. til den Stilling, den paagældende indtager, og det som Følge deraf særlig graverende ved Handlingen.

Til § 147. (U. § 138, jfr. Mot. Sp. 251—52).

Paragraffen træder i Stedet for Straffelovens § 137, men gaar videre end denne Bestemmelse, idet den ikke blot omfatter Oppebørselsembetsmænd, men enhver, der i sin Tjenestes eller sit Hvervs Medfør har Afgifter eller Kendelser at opkræve. Endvidere omfatter Bestemmelsen ikke blot de Tilfælde, hvor Handlingen sker til »egen